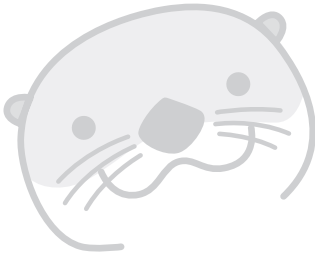

คู่แข่งงอนฉันทิ้งแตก

2

我死对头终于破产了

เจ็ยจ้อเป็ย
เขียน

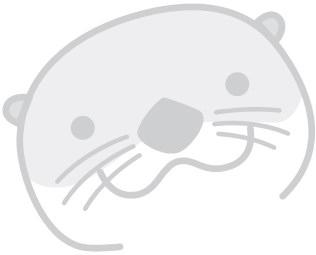
หนิงเหมิงฉา
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

การพลัดกันเอาคืนอย่างสมน้ำสมเนื้อระหว่างคู่แข่งทั้งสองคน จี๊ทราน และฉินหม่าน ได้เดินทางมาถึงเล่มที่สองแล้วนะคะ

สำหรับในเล่มนี้ บอกเลยว่า ก่อนอ่านควรเตรียมหมอน ผ้าห่มเอาไว้ ใกล้เคียงให้พร้อมก่อนเริ่มเปิดหน้ากระดาษถัดไป เพราะหลาย ๆ ฉากระหว่าง คู่แข่งทั้งสองนี้ จะทำให้คุณฟินจนต้องจิกหมอน หรือชินจนต้องขย่ำผ้าห่ม เพราะฉินหม่านของเรานอกจากเจ้าเล่ห์แล้ว ยังช่างหยอด ช่างล้อหลอก ช่างล้อเลียนหน้าตาย ส่วนจี๊ทรานก็นั่นแหละคะ วางท่าว่าเก่ง กลัวชะที่ไหน เอาจริงๆ คือชินเก่งกว่าใครๆ

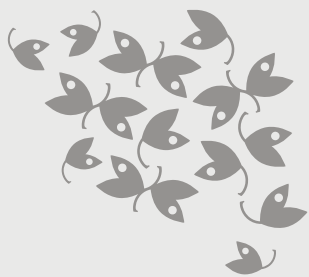
โอ้ยยยย ไม่อยากชวนคุยเยอะค่ะ รู้ว่าทุกท่านคงอยากเปิดอ่านการเอาคืน ของพวกเขาทั้งสองคนแล้ว สำหรับเล่มนี้ความเี้อในการถึงแตกของพระเอก ของเราโผล่มาให้ได้ลุ้นเรื่อยๆ เลยค่ะ อ่านไปก็ช่วยจับผิดไปด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ ไปตกหลุมรักพวกเขาด้วยกันเลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 48

ตอนจี้หรรณเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ มีเพียงจี้กั้วเจ็งกำลังนั่งก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ข้างในคนเดียวเท่านั้น

เรื่องที่ยืนยันว่าจะแจ้งให้รู้คงเกี่ยวกับเขาสិនะ

“มาแล้วเหรอ” จี้กั้วเจ็งไม่ได้เงยหน้าขึ้นสักนิด “นั่งสิ”

จี้หรรณยิ้มอย่างไม่แยแส

“ไม่ต้องนั่งหรือครับ คุณพูดจบผมจะกลับเลย”

“บอกให้หนึ่งก็หนึ่งซะ” จี้กั้วเจ็งย้ำเสียงเรียบ “เรื่องที่เกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ตก่อนหน้านี้ไม่ได้กระทบอะไรแก่ใช้ไหม”

จี้หรรณนั่งลงบนโซฟาตรงข้ามจี้กั้วเจ็งอย่างสบายๆ “ไม่ครับ”

“อืม ลูกผู้ชายจะล้มเพราะคำนิทานแค่นี้ไม่ได้” จี้กั้วเจ็งหยิบแฟ้มเอกสาร

ข้างๆ แล้วโยนลงตรงหน้าเขา “ดูสิ”

จี้หรรณไม่ได้รับมา “อะไรครับ”

“แกไม่พอใจที่ตัวเองได้ทำแค่โครงการเล็กๆ ไม่ใช่หรือไง นี่คือโครงการใหม่ อาทิตย์หน้าจะมีคนส่งข้อมูลส่วนอื่นให้แก ส่วนนี้เป็นแผนขั้นต้น ตั้งใจทำให้ดีล่ะ”

จี้หรรณขมวดคิ้ว เขาเริ่มชินกับงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันแล้ว ทำไมจู่ๆ ถึงโยนโครงการใหม่มาให้ แถมดูจากความหนาของแฟ้ม สเกลของโครงการ

คงไม่ใช่เล็กๆ แน่

เขาหยิบแฟ้มขึ้นมา เมื่อเปิดหน้าแรกก็เข้าใจทันที...

[แผนพัฒนาเขตเมืองใหม่วังชิง]

เขาแค้นหัวเราะ ปิดเอกสารลงโดยไม่เปิดดูต่อ “ที่ผืนนี้กำลังจะถูกประมูล ผมยังไม่เตรียมตัวอะไรเลย คงทำไม่ได้”

จี้กั๋วเจิ้งปิดหนังสือพิมพ์แล้วเอ่ยด้วยใบหน้าจริงจัง “แกคิดว่านี่เป็นการเล่น พ่อแม่ลูก อยากทำก็ทำ ไม่อยากทำก็ไม่ทำ? แกเป็นแค่พนักงานคนหนึ่ง โครงการเลือกแก ไม่ใช่แกเลือกโครงการ! รอให้แกขึ้นเป็นเจ้านายได้ก่อน แล้วค่อยคิดที่จะเกี่ยงงาน”

“เคยมีคนติดตามที่ผืนนี้มาก่อนแล้ว ข้อมูลจะส่งถึงแกในวันพรุ่งนี้ ตั้งใจทำให้ดี เข้าใจไหม”

จี้หฺรานไม่ชอบอ้อมค้อมอยู่แล้ว เขาพูดไปตรงๆ “คุณคงไม่ได้คิดว่า เพราะฉันท่านเป็นพนักงานของบริษัท เขาก็เลยต้องอุทิศที่ดินของตัวเอง ให้บริษัทหรอคะ”

จี้กั๋วเจิ้ง “อุทิศอะไร ราคาที่เราเสนอให้ไม่ต่ำอยู่แล้ว”

“แต่เท่าที่ผมเห็นก็ไม่ได้สูงอะไรนี่” จี้หฺรานพลิกดูเอกสารหน้าหลังๆ

“การขายที่ดินไม่ได้ดูแลราคาอย่างเดียว ถ้าบริษัทอื่นได้ที่ผืนนี้ไป อาจจะ ทำให้ที่ผืนนี้เจริญขึ้นมาไม่ได้ เป้าหมายของเราคือสร้างห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในมหานคร พอปริมาณผู้บริโภคในวังชิงเพิ่มสูงขึ้น เขาก็จะได้ผลประโยชน์ตามไปด้วย”

“เขาจะได้ผลประโยชน์อะไร” จี้หฺรานเอนหลัง “อีกอย่างคนที่ให้ราคาสูงที่สุดก็ต้องได้ที่ผืนนั้นไปอยู่แล้ว ราคาที่คุณเสนอจะไปสู้คนอื่นได้ยังไง”

ที่ดินหลายผืนในเขตวังชิงเป็นของฉินหม่าน ถ้าหยงซือได้ที่ผืนนั้นไป ไม่ต้องพูดถึงการสร้างห้างอีกแห่งข้างๆ กันหรอก แค่เปิดประมูลที่ดินต่อก็ต้อง ขายได้ราคาสูงแน่นอน แบบนั้นฉินหม่านจะได้ประโยชน์ยังไง

ลูกชายคนเล็กของเขา ความคิดความอ่านต่างจากจี้เหวยจิงๆ

จี้กั๋วเจิ้งชี้แจงอธิบาย จึงพูดแล้วว่า “เพราะฉะนั้นเป้าหมายของแกคือ ต้องโน้มน้าวให้เขายกเลิกการประมูล แล้วมาเซ็นสัญญากับเราโดยตรง”

จี้หฺรานตอบแบบไม่ต้องคิด “ทำไม่ได้”

ตอนนี้ฉันหม่านจนจะตาย จะตอบตกลงได้อย่างไร หรืออ้อให้ไม่จนก็ไม่มีคนโง่ที่ไหนจะหันหลังให้เงินจำนวนมากขนาดนั้นหรือ

“ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความพยายาม” จี้กั๋วเจ็งมองหน้าเขา “โครงการนี้ฉันเตรียมการไว้นานมาก และให้คนไปติดต่อแบรนต์ตั้งๆ เอาไว้หมดแล้ว ตอนนี้ขาดแค่ทำเลดี ๆ ถ้าแก่ทำได้ พ่อจะให้รถแก้อีกสองคัน”

พูดถึงตรงนี้ น้ำเสียงตอนท้ายประโยคก็อ่อนลงมาก

“แต่แน่นอนว่าต้องไม่ใช่รถแข่ง การแข่งแบบนั้นมันอันตรายเกินไป ต่อไปอย่าทำอีก เข้าใจไหม”

เขาจำที่คุ้นผู้หญิงจี้เคยบอกได้ สำหรับลูกชายคนนี้ของเขา ต้องเอาหน้าเย็นเข้าลูบเท่านั้น

“ผมไม่อยากได้รถ” จี้หฺรานเงิบไปครู่หนึ่ง “ถ้าฉันหม่านตกลง คุณจะให้ผลประโยชน์อะไรกับเขาอีกไหม”

จี้กั๋วเจ็งขมวดคิ้ว ทำไมเขาต้องเอื้อผลประโยชน์ให้คนนอกด้วย

“ในแผนโครงการมีราคาเขียนไว้ชัดเจนแล้ว”

“ก็เห็นอยู่ว่ามันไม่พอ แบบนี้มันหลอกเด็กซัดๆ” จี้หฺรานเบ้าปาก “เอาแบบนี้... ห้างนั้น คุณต้องให้เขาถือหุ้นด้วย”

“เหลวไหล! นี่มันโครงการของหย่งซื่อ จะให้คนอื่นถือหุ้นด้วยได้อย่างไร!” จี้กั๋วเจ็งพยายามอดทน “ไม่ได้ เราให้ได้แค่เงินจำนวนนั้นเท่านั้น แก่ไปหาวิธีอื่นนี่เป็นโอกาสที่ดี กลับไปคิดให้ดีๆว่าจะจัดการยังไง”

ใครจะสนใจโอกาสพังๆแบบนี้กัน!

จี้หฺรานตอบในใจ แต่ใบหน้ากลับยิ้มแย้ม “ก็ได้ครับ ผมจะไปคุยกับเขาให้” เขาไม่อยากเสียเวลากับหัวข้อนี้แล้ว

เขาทำท่าจะลุกขึ้น “คุยธุระเสร็จแล้ว ฉันผมกลับก่อนนะครับ”

จี้กั๋วเจ็ง “นั่งลง ยังมีอีกเรื่องที่ต้องคุยกับแก”

จี้หฺรานชะงักแล้วนั่งลงอีกครั้ง “มีเรื่องอะไรอีกครับ”

จี้กั๋วเจ็ง “หลังจากโครงการนี้จบลง แ่ไปอยู่เมืองนอกเถอะ”

จี้หฺรานนึกว่าตัวเองหูฟาด “อะไรนะครับ”

“ฉันปรึกษากับย่าแกแล้วว่าจะส่งแกไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ เรื่องมหาวิทยาลัย ท่านจะช่วยแกดูเอง พอทำโครงการนี้เสร็จก็เก็บของเตรียมตัวบินได้เลย”

จี้หรานมองอีกฝ่ายเงิบๆ แหวตามืดสนิท ผ่านไปนานถึงเอ๋อขึ้น “ทำไม”

“เรียนให้สูงไว้ไม่มีอะไรเสียหาย” จี้กั้วเจิ้งยกมือขึ้นกอดอก “ถึงข่าวลือในอินเทอร์เน็ตจะซาไปแล้ว แต่จากสถานการณ์ตอนนี้ของแก ยังไงหลบไปอยู่ต่างประเทศก็เป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เพื่อถ้าคนสืบเจออะไรเข้าจริงๆ สองสามปีพอแกกลับมา เรื่องพวกนี้ก็จะผ่านไปเอง”

เดิมทีเขาตั้งใจจะส่งจี้หรานไปตั้งแต่ปีการศึกษาี้ แต่เพราะเรื่องที่ดินก็เลยต้องให้อีกฝ่ายอยู่ที่นั่นก่อน

เห็นจี้หรานไม่พูดอะไร เขาก็เอ่ยต่อ “ทำไม ไม่พอใจ? ถ้าตอนนั้นปู่แกไม่ขอให้ฉันอยู่เรียนรู้งานบริหารที่บริษัท ฉันคงจะอยู่ที่นั่นและไม่กลับมาแล้วด้วยซ้ำ”

“ในเมื่อไม่มีอะไรเสียหาย...” จี้หรานแค้นหัวเราะ “ทำไมคุณไม่ไปเรียนเองเลยล่ะ”

จี้กั้วเจิ้งชะงัก “ว่าไงนะ”

“คนอายุเจ็ดสิบแปดสิบยังกลับไปเรียนได้ ถ้าคุณชอบเรียนหนังสือจริงๆ ก็กลับไปเรียนเองเลยสิ” จี้หรานลุกขึ้น หยิบแฟ้มเอกสารแล้วหมุนตัวเตรียมเดินออกไป “ผมไม่อยากจะเรียน ใครอยากไปต่างประเทศก็ไปเลย ยังไงผมก็ไม่ไป”

เอ๋อจบก็เดินออกไปโดยไม่สนใจเสียงเรียกของคนข้างหลัง

ตอนเดินลงมาชั้นล่าง จี้หรานก็เจอจี้เหวยพอดี

จี้เหวย “นาย...”

จี้หรานถามอย่างหงุดหงิด “อะไร”

สีหน้าจี้เหวยเต็มไปด้วยความสับสน ทำเพียงยืนเงียบอยู่อย่างนั้น เต๋ยวอ้าปากเต๋ยวหุบปาก ผ่านไปนานถึงเปล่งเสียงออกมา “...ไม่มีอะไร”

ฉากกลับจี้หรานเป็นคนขับรถ

คาดเข็มขัดนิรภัยเสร็จ เขาก็โยนแฟ้มเอกสารในมือไปให้จี้หราน

“นี่อะไร”

“โครงการใหม่”

หลังจากพลิกไปสองสามหน้า ฉินหม่านก็เข้าใจทันที

“นายอย่าเข้าใจผิด...” จี้หฺรานเรียบไปครู่หนึ่ง “ช่างเถอะ ก็ตามนั้นแหละ พ่อฉันอยากได้ที่ผืนนั้นของนาย แต่ไม่อยากออกเงิน นายดูว่าแผนโครงการนี้เป็นไง ดีก็ทำ ไม่ดีก็ช่างมัน”

ฉินหม่านยิ้ม “นายว่าดีไหมล่ะ”

จี้หฺราน “ฉันว่าไม่ดี”

เหมือนทั้งสองคนกำลังแข่งพูดประโยคแบบรวดเร็วจนล้นพันทัน

“ฉันจะไปคิดดูละกัน” ฉินหม่านวางแฟ้มไว้ข้างๆ “ท่านพูดอะไรกับนายอีกหรือเปล่า”

จี้หฺรานมองไปข้างหน้า “หมายความว่าไง”

“เห็นสีหน้านายไม่ค่อยดีเท่าไร”

ตั้งแต่เดินลงมาชั้นล่าง กลางหน้าผากจี้หฺรานก็มีคำว่า ‘โมโห’ แปะเอาไว้

“ไม่มีอะไร” จี้หฺรานหยุดคิด แต่ถ้าไม่พูดออกไปก็คงอึดอัด “พวกท่านอยากให้ฉันไปเมืองนอก”

ความจริงแล้วการไปเรียนต่อต่างประเทศก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร

แต่คราวนี้เห็นได้ชัดว่าจี้กั๋วเจิ้งรังเกียจเรื่องที่เขาทำขายหน้าในเน็ตก็เลยอยากรีบจับเขาโยนออกไปนอกประเทศเร็วๆ

เมื่อก็ถือว่าเป็นบทสนทนาที่ยาวที่สุดระหว่างเขากับจี้กั๋วเจิ้งในรอบยี่สิบกว่าปี

เกี่ยวกับความรุนแรงที่เขาได้รับในอินเทอร์เน็ตก่อนหน้านี้ พ่อในนามคนนี้ปลอบใจเขาแค่ว่าไม่ก็ค่า ส่วนกับผู้หญิงที่ให้กำเนิดเขาอย่างไม่ถูกพูดถึงด้วยซ้ำ กลับเอาแต่พูดถึงเรื่องที่ดินเท่านั้น

แถมในตอนสุดท้ายยังอยากเตะตูดเขาไปเมืองนอกด้วย!

ถ้าฉินหม่านกล้าพูดว่าไปเมืองนอกก็ดี อะไรเทือกๆ นี้ เขาจะเปิดประตูรถแล้วไล่อีกฝ่ายลงไปแน่ๆ

ฉินหม่านไม่รู้ตัวสักนิดว่าตัวเองกำลังยืนอยู่ขอบหน้าผา

อีกฝ่ายหันหน้ามาพาลงขมวดคิ้วถาม “ถ้าขายไปแล้วฉันจะทำยังไง”
ข้างหน้าเป็นไฟแดงพอดี จี๊หรรณถึงกับเหยียบเบรกสุดแรง
เขาหันหน้ามาด้วยความตกใจ “อะไรคือ...นายจะทำยังไง”
“ก็ตอนนี้นั้นฉันเกาะนายกินอยู่” ฉินหม่านครุ่นคิด “หรือนายจะพาฉันไปด้วย”
“...นายมีเงินมากพอที่จะซื้อบ้านหลังเก่าคืนแล้ว แถมกำลังจะขายที่อีก
จะอยู่ไม่ได้เลยถ้าไม่มีฉัน?”

ฉินหม่าน “ต้องใช้เวลาพอสมควรในการถอนบ้านออกมา เงินฉันก็โอน
ให้พ่อกับแม่หมดแล้ว ส่วนขั้นตอนในการขายที่ผืนนั้นก็ใช้เวลาหลายเดือน”
“ให้พ่อแม่หมด?” จี๊หรรณไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว “นายไม่เหลือติดตัวไว้เลย?”
“ฉันกินของนาย ดื่มของนาย พักกับนาย จะเก็บเงินไว้ทำไม” ฉินหม่าน
ยิ้มให้เขา

จี๊หรรณถามออกไปงๆ “...เมื่อก่อนนายบอกว่าจะไปต่างประเทศกับฉัน?”
“อืม” ฉินหม่านนั่งหลังตรง “นายจะไปทำงานหรือไปเรียน”
“...เรียน”
“ฉันนายคงต้องเข้าบ้านใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยสินะ พอถึงตอนนั้นฉันจะฝึก
ทำอาหารและอยู่ใบ้านรอนายเลิกเรียน วันหยุดเราจะไปเที่ยวเมืองที่อยู่รอบ ๆ
ด้วยกัน” ฉินหม่านเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ “ถ้านายชอบความสนุก คนต่างชาติ
ก็ชอบลัดปาร์ตี้เหมือนกัน เราจะจัดปาร์ตี้กันสักครั้งสองครั้งก็ได้...แต่ปาร์ตี้
ที่เกินขอบเขตคงไม่ได้”

“ฉินหม่าน...นายเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเราหรือเปล่า”
หลังจากนั่งฟังเจียบ ๆ อยู่สักพักจี๊หรรณก็แทรกขึ้น
“ฉันต้องการให้นายจงรักภักดีกับฉันแค่เรื่องทางกาย ส่วนเรื่องอื่นไม่จำเป็น
และฉันก็ไม่ได้อยากให้นายอยู่กับฉันตลอดเวลาด้วย”

ฉินหม่านยิ้ม “ฉันถ้านายมีความต้องการขึ้นมาละ ฉันคงจะบินไปส่นอง
ให้นายบ่อยๆ ไม่ได้”

ทำไม่จู้ๆ ก็ขูมาถึงเรื่องนี้ได้เนี่ย
จี๊หรรณขมวดคิ้ว มือที่จับพวงมาลัยกำแน่น “ต่อให้มี ฉันก็จัดการเองได้”
“จัดการยังไง” จู้ๆ ฉินหม่านก็หันมามองเขา

“เมืองนอกมีคนเยอะแยะ ฉันคงไม่อดอยาก...” พูดได้แค่นั้นก็ต้องเงี้ยวไป เพราะเขาสัมผัสได้ถึงสายตาของคนข้างๆ

คมกริบ ชุ่นมั่ว ไม่พอใจ

จี้หฺรานใจเต้นแรง รีบพูดให้จบประโยค “ยังไงฉันก็ไม่ไปอยู่ดี ยังมีเรื่อง ที่ฉันต้องทำที่นี่”

ภายในรถตกอยู่ในความเงียบ

ทันทีที่ไฟเขียว สีหน้าฉินหม่านก็กลับมาปกติ อารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่ หายไปในพริบตา

ฉินหม่าน “นายมีเรื่องอะไร มีอะไรที่ฉันพอช่วยได้ไหม”

“ไม่มี” จี้หฺรานปฏิเสธทันที “นายไม่มีอะไรที่อยากทำบ้างหรือไง ไม่อยาก ให้ตงซานฟื้นขึ้นมาอีก? จะเอาแต่เกาะติดฉันไปถึงไหน เงินทั้งหมดของฉันถูกนาย ไถเอาไปหมดแล้ว ทำตัวเชื่อมกับฉันไป นายก็ไม่ได้ผลประโยชน์อะไรหรอก”

ฉินหม่านคลี่ยิ้ม จู่ๆ ก็ถามขึ้น “แล้วถ้าฉันเซ็นสัญญาฉบับนี้กับหย่งซือ นายจะได้ผลประโยชน์อะไรหรือเปล่า”

“ไม่มี”

แค่รถสองคัน เขาไม่สนใจสักนิด

ตอนที่ได้รับโครงการนี้ ความคิดบางอย่างก็แวบขึ้นมาในหัวเขา... ถ้าได้ที่ผืนนั้นมา เขาก็สามารถถือโอกาสขอตำแหน่งสูงๆ สักตำแหน่งจากจี้กั๋วเจิ้งได้ แบบนั้นไอดีพนักงานของเขา ก็จะเข้าถึงข้อมูลต่างๆ ได้มากขึ้น และการตรวจสอบ เรื่องราวในอดีตก็จะสะดวกตามไปด้วย

แต่ความคิดนี้ก็ถูกเขาพับเก็บลงไปอย่างรวดเร็ว

ที่ผืนนี้อาจเป็นแค่โครงการหนึ่งของหย่งซือ แต่มันคือทุกอย่างของฉินหม่าน ด้วยความสามารถของฉินหม่านแล้ว ถ้าเปลี่ยนสิทธิ์ในการใช้ที่ดินผืนนี้ไปเป็นเงิน เจ้าตัวคงได้ใช้ความสามารถและศักยภาพอย่างเต็มที่ในหลายๆ ด้าน และมัน อาจเปลี่ยนชะตาของฉินหม่านไปเลยด้วยซ้ำ

จี้หฺราน “ช่างเถอะ คิดซะว่าฉันไม่เคยพูด ที่ผืนนี้นายเอาไปประมูลเถอะ ได้เงินมาแล้วก็เอาไปทำธุรกิจสักอย่าง เพื่อนเหลือขอพวกนั้นดูถูกนายไม่ใช่ หรือไง ถึงตอนนั้นก็เอาเงินปีกั๋วใหญ่ๆ ฟาดหัวพวกมันไปเลย ฟาดแรงๆ

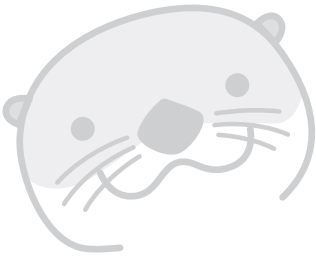
ให้มันไปดูถูกใครไม่ได้อีก”

“นายเกลียดเขามาก?”

จินหม่านเท้าแขนบนขอบหน้าต่างรถ ริมฝีปากโค้งเป็นรอยยิ้ม

“เพราะฉันเหรอ”

“ฉันก็แค่เหม็นขี้หน้าคนประเภทนี้” จั๊หรงนกดเปิดวิทยุในรถ “...นายเลิก
หลงตัวเองได้แล้ว”

ทดลองอ่าน

บทที่ 49

จี้หรานไม่ได้ตามอะไรเกี่ยวกับเรื่องโครงการอีก ทันทีที่ถึงวันทำงาน เขาก็ส่งเอกสารให้สวีห์ลินเอาไปคืนจี้เหวย

ฉินหม่านเล็กคิ้ว “จะไม่รอให้ฉันคิดก่อนจริง ๆ เหมอ”

“ไม่มีอะไรให้คิด” จี้หรานยกไหล่ “มีแค่คนโง่ที่จะเซ็นสัญญาฉบับนี้ นายเป็นคนโง่ไหมล่ะ”

รอกจนกระทั่งสวีห์ลินเดินออกไป ฉินหม่านถึงถามขึ้น “คุณลุงจะทำให้นายลำบากหรือเปล่า”

จี้หรานไม่แคร์สักนิด “ไม่”

ตลอดยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมา จี้กั๋วเจิ้งติดต่อกับเขาแค่เรื่องเงินเท่านั้น อีกฝ่ายไม่เคยสนใจเขา ในขณะที่เดียวกันก็ไม่เคยตำหนิเขาเช่นกัน เหมือนคนแปลกหน้าสองคนที่ถ้าเจอกันบนท้องถนนก็คงไม่ทักทายกันด้วยซ้ำ

ตอนที่เขากำลังจะจัดการกับรายงานประจำสัปดาห์ที่เหล่าพนักงานส่งมา เฉิงเฟิงก็โทรมาพอดี

“ตอนนี้นายสะดวกคุยไหม” เสียงเฉิงเฟิงฟังดูอารมณ์เสีย

“สะดวก” จี้หรานวางปากกาล “นายเป็นอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า” เฉิงเฟิงไม่พูดอะไรมาก พูดแค่ “บัญชีพนักงานบริษัทนาย ยังแฉีกไม่ได้ แต่ฉันเจออะไรบางอย่าง”

หัวใจจี้หรานเต้นแรง แม้แต่สีหน้ายังเคร่งขรึมลงอย่างไม่รู้ตัว “ว่ามา”

“ผู้ต้องหาคนนั้นเพิ่งซื้อบ้านในฉะวอวี”

จี้หฺรานลูกพรวดแล้วเดินถือโทรศัพท์ออกไปคุยด้านนอก

เมื่อเดินออกมาจนกระทั่งถึงเอ่ยต่อ “ทำไมเขาถึงมีเงินซื้อบ้านในฉะวอวี บ้านเป็นชื่อเขาเองเลยยังหรือ”

“แน่นอนว่าไม่ใช่ บ้านหลังนี้ถูกซื้อโดยชื่อลูกสาวเขา ช่วงนี้ราคาบ้านในฉะวอวีสูงขึ้นมา ฉันทลองคำนวณคร่าว ๆ แล้ว เธอไม่น่าจะมีกำลังในการซื้อบ้าน แต่แน่นอนว่าเราจะไม่ตัดความเป็นไปได้ข้อนี้ออกไป ฉันแค่จะบอกว่าโอกาสมันน้อยมาก”

แผ่นหลังจี้หฺรานซาไปหมด มือที่กำลังจับหูรีสน้อย ๆ อย่างควบคุมไม่ได้ ผ่านมาหลายปี ในที่สุดเรื่องนี้ก็มีความคืบหน้าบ้างแล้ว เขาจะไม่ตื่นเต้นได้ยังไง

เขาพยายามข่มความตื่นเต้นเอาไว้ให้ได้

“นายช่วยฉันสืบต่อที สืบว่าเงินนี้มาจากไหน รวมถึงลูกสาวของเขา สืบมาให้หมดเลย”

“ฉันรู้ แต่เรื่องหนึ่งที่เราอาจคิดมากเกินไป นายตั้งใจทำงานไปเถอะ มีอะไรคืบหน้าฉันจะบอก”

จี้หฺราน “...อืม”

“งั้นฉันวางก่อนละ อีกไม่กี่วันฉันต้องไปร่วมงานประมุข จริงสิ หย่งซื่อ จะร่วมประมุขที่คืนในวังชิงด้วยหรือเปล่า พ่อนายคงเคยพูดเรื่องนี้กับนายใช่ไหม”

จี้หฺราน “อืม แต่ฉันโยนโครงการทิ้งไปแล้ว ส่วนพวกเขาจะร่วมประมุขหรือเปล่าฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ทำไม นายก็อยากได้ที่ผืนนั้นเหมือนกัน?”

“ไม่ ฉันสนใจที่ผืนอื่นมากกว่า ที่ในวังชิงใหญ่เกินไป ไร่ประโยชน์สำหรับฉัน” เอ่ยจบเฉิงเฟิงก็ไอเล็กน้อย “งั้นฉันวางละ”

จี้หฺรานถามซ้ำอย่างอดไม่ได้ “นายไม่เป็นไรจริงๆ?”

“คนอย่างฉันจะเป็นอะไรได้”

“อืม งั้นคงต้องลำบากนายแล้ว เตี้ยวว่าง ๆ ฉันเลี้ยงข้าว” จี้หฺรานตอบทำ “ขอบใจมาก”

“เพื่อนรักเขาไม่พูดคำนี้กันหรอกน่า”

เมื่อจี้หฺรานกลับเข้ามาข้างใน ฉินหม่านก็เงยหน้าขึ้นจากเอกสาร

“สูบบุหรี่อีกแล้ว?”

ความตื่นเต้นเมื่อสักครู่ยังไม่หายไป จี้หฺรานจึงเอ่ยอย่างอารมณ์ดี

“ทำไม คิดจะหลอกขอบุหรี่ฉันอีกแล้ว?”

“เปล่า” ฉินหม่านหมุนเก้าอี้หันมาทางจี้หฺราน นั่งไขว่ห้างคิดเสียบ ๆ ลักพัก
“ช่วงนี้นายสูบเยอะเกินไปหรือเปล่า”

จี้หฺราน “วัน ๆ นายเอาแต่ขอบุหรี่ฉัน ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีก”

ฉินหม่านยิ้ม “แต่ฉันก็รู้จักควบคุม”

จี้หฺรานดำใจ รู้จักควบคุมกับผีสิ บนระเบียบคิ่้นนั้นใครกันที่ตังตัน
บอกว่าจะชิมให้ได้

ประตูห้องถูกผลักเข้ามา ชวีหฺรานถือซองจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งเข้ามา

“ผู้ช่วยฉิน มีจดหมายถึงคุณค่ะ”

ฉินหม่านรับมาด้วยสีหน้าประหลาดใจ “ของผม?”

เขานึกไม่ออกว่าใครจะส่งจดหมายมาให้เขาที่หยงซื่อ เมื่อก้มหน้าลงอ่าน
จึงพบว่าผู้ส่งคือโรงเรียนมัธยมหม่านเฉิง

พอเปิดซองจดหมายก็พบว่าเป็นการแจ้งเตือนของงานครบรอบโรงเรียนเก่า

จี้หฺรานก็เห็นเช่นกัน เขาเอามือทำคาง “เป็นนักเรียนดีเด่นนี่ดีจริง ๆ
เรียนจบมาตั้งหลายปีแล้ว โรงเรียนยังไม่ลืมที่จะส่งการ์ดเชิญมาให้”

“ฉันก็เพิ่งได้รับครั้งแรกเหมือนกัน คงเพราะปีนี้เป็นปีครบรอบที่มี
จำนวนเต็ม โรงเรียนก็เลยจัดงานวันครบรอบการสถาปนาใหญ่หน่อย”

ฉินหม่านหยิบการ์ดขึ้นมาดู การออกแบบการ์ดค่อนข้างเรียบง่าย ใช้เพียง
รูปประตูหน้าโรงเรียนมาเป็นพื้นหลัง เขากวาดสายตาอ่านเนื้อหาบนการ์ดเชิญ

“นายจะไปไหม”

“ฉัน?” จี้หฺรานแค้นหัวเราะ “นายคิดว่าพวกเขาจะเชิญฉัน?”

“ต้องเชิญสิ ตอนนั้นนายยังขึ้นไปกล่าวสุนทรพจน์หน้าเสาธงทุกสัปดาห์
เลยนี่” ฉินหม่านยิ้ม

สมัยเรียนจี้หฺรานเกเรมาก เกือบทุกสัปดาห์จึงถูกตัวไปหน้าเสาธงเพื่อ

รับการอบรมและกล่าวสำนึกผิด

ตอนแรกเขาก็ยอมขึ้นไปอย่างเชื่องๆ แต่ต่อมาก็โดดเข้าแถวแทบทุกสัปดาห์ ครูทุกคนรู้ว่าครอบครัวเขามีอิทธิพลมาก จึงยอมปล่อยๆ ไป

จีหฺราน “...อยากถูกเตะหรือไง”

“อยากกลับไปดูหนอยใหม่” จินหม่านชูการ์ดขึ้น “การ์ดเขียนว่าสามารถพาคนในครอบครัวไปได้หนึ่งคน”

จีหฺรานชะงัก ผ่านไปนานถึงเอ๋ยขึ้น “ใครเป็นคนในครอบครัวนาย? ฉันไม่ไป ที่กากๆ แบบนั้นมิอะไรน่าดูกัน”

จินหม่านพยักหน้าและเก็บการ์ดเข้าไปในช่องจดหมายตามเดิม

จีหฺรานอดที่จะเหลือบมองการ์ดใบนั้นไม่ได้ “งานวันครบรอบโรงเรียนจัดวันไหน ถ้าเป็นวันทำงาน อย่าลืมมาลากับฉันด้วยล่ะ”

จินหม่าน “ไม่รู้ ฉันไม่ได้ดูรายละเอียด”

จีหฺรานชะงัก “นายจะไม่ใช่ไป?”

จินหม่าน “ก็ไม่ใช่ไป แล้วฉันจะไปทำไม”

อีกอย่างในการ์ดก็เชิญให้เขาขึ้นไปกล่าวสุนทรพจน์ และตอบคำถามเกี่ยวกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้กับนักเรียนด้วย

เขาเมื่อกับการเขียนสุนทรพจน์และชี้แจงขึ้นไปกล่าวแล้ว

จีหฺราน “...ฉันไม่ใช่เพื่อนร่วมชั้นนาย นายไปหรือไม่ไปมันเกี่ยวอะไรกับฉันด้วย”

จินหม่านยิ้ม โยนซองจดหมายไปข้างๆ โดยไม่ตอบอะไร

หลังจากเลิกงาน ระหว่างทางกลับบ้าน จีหฺรานก็ได้รับสายจากเยว่เหวินเหวิน

“เสี่ยวหฺรานหฺราน วันนี้นายเข้าไปดูเว่ยป้อหรือยัง”

ตอนนี้แค่ได้ยินคำว่า ‘เว่ยป้อ’ จีหฺรานก็อารมณ์เสียแล้ว

โชคดีที่เขาไม่ได้เป็นคนขับรถ จึงเอนหลังขณะเอื่อยอย่างหงุดหงิด “ไม่มีอะไรอีกแล้วล่ะ ชื่อฉันขึ้นการค้นหายอดนิยมอีกแล้ว?”

“ไม่ใช่จ้า คราวนี้ไม่ใช่ นาย” เยว่เหวินเหวินหัวเราะคิกคัก “เป็นกู่เจ๋อต่างหาก”

จีหฺรานเลิกคิ้วนิดๆ “ไอ้จิ้งนั้นมันทำอะไร”

“เรื่องเลว ๆ ที่หมอนั้นทำถูกชุดจนติดอันดับการค้นหานั้นสิ” เยว่เหวินเหวิน กระแอมเบา ๆ แล้วอ่านตามตัวหนังสือ “มีการเปิดเผยว่ากู๋ X ทายาทรุ่นที่สองของตระกูลเศรษฐีเคยมอมยาหญิงสาวหลายราย และเคยทำร้ายร่างกายแฟนหนุ่มของหญิงสาวหนึ่งในนั้นด้วย นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมร้ายแรงอีกหลายอย่าง ตอนนี้ตำรวจได้เข้าควบคุมตัวแล้ว”

เยว่เหวินเหวินลงท้ายด้วยเสียงหัวเราะคิกคัก

“ถึงในข่าวจะไม่ได้เขียนชื่อแบบชัด ๆ แต่ชาวเน็ตพวกนั้นก็เอาข้อมูลกู๋เจ๋อมาเผยแพร่จนขึ้นทวิตคอมเมนต์เหมือนครวก่อนอยู่ดี”

มอมยาอีกแล้ว?

แต่ก็จริง ไฉนกู๋เจ๋อใช้เป็นแค่วิธีสปรกแบบนี้เท่านั้นแหละ

จี้หฺราน “น่าดีใจตรงไหนกัน อีกไม่กี่วันเดี๋ยวพ่อที่เป็นนักเลงของหมอนั้น ก็ยึดเงินให้เรื่องจบอยู่ดี”

กู๋เจ๋อเป็นลูกคนเดียว ลองคิดดูแล้วยังไงพ่อของกู๋เจ๋อคงไม่ตัดหางปล่อยัดลูกชายตัวเองอยู่แล้ว

“มันไม่ขยขนาดนั้นนะสิ เรื่องที่กู๋เจ๋อทำเป็นเรื่องจริงทั้งนั้น มีผู้หญิงหลายคนเข้ายื่นเรื่องพร้อมหลักฐานเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้แม่แต่เว่ยป้อออฟฟิเชียลของสำนักงานตำรวจยังออกประกาศเลยว่ากู๋เจ๋อถูกควบคุมตัวแล้ว!” เยว่เหวินเหวิน เสียงดัง “ต่อให้พ่อเขาจะเจ๋งแค่ไหน ก็คงวิ่งไปแย่งตัวเขาจากสถานีตำรวจไม่ได้หรอกจริงไหม”

จี้หฺรานสงสัย “จริงหรือ”

“จะไม่จริงได้ไง! เอละ วางก่อนนะ ฉันจะรีบเอาแฉีกหลุมไปดำเขาก่อนที่คำค้นหาจะหายไป ฉันยังใช้แฉีกหลักของฉันแชร์ข่าวนี้ไปแล้วด้วย และคนติดตามฉันก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มาคอมเมนต์ใต้โพสต์กันเพียบ แถมยังเป็นคอมเมนต์ที่ด่ากู๋เจ๋อทั้งนั้นเลย เห็นแล้วสะใจชะมัด”

จี้หฺรานคิดอะไรดี ๆ ออก “เดี๋ยวก่อน ถ้าฉันอยากให้คำค้นหาติดอันดับ นานสักหน่อย... นายมีวิธีหรือเปล่า”

“มีนะมี แต่น่าจะต้องใช้เงินเยอะมาก เพราะยังงั้นฝังกู๋เจ๋อก็คงค้นหาทางลบคำค้นหาเหมือนกัน...” เยว่เหวินเหวินชะงักไป “เสี่ยวหฺรานหฺราน

นายคงไม่ได้คิดที่จะ...”

ถ้าถามว่าจีหฺรานมีคติประจำใจยังไง ก็คงเป็น...

ผู้ใดไม่มารุกล้ำเราก่อน เราก็กไม่ไปรุกรล้ำมันผู้นั้น

แต่ถ้าผู้ใดมารุกล้ำเรา มันผู้นั้นต้องตายเท่านั้น!

“นายช่วยไปคุยให้ฉันด้วย เรื่องราคาไม่เกี่ยง แค่อย่าให้คำค้นหาหาย
เงินไม่ใช่ปัญหา”

จีหฺรานแสบยิ้มเมื่อนึกถึงเรื่องที่ถูกวางยาในบาร์คืนนั้น

“คนที่ทำให้ครอบครัวคนอื่นแตกแยกอย่างฉัน ก็อยากให้กูเจอได้ลอง
กินลมชมวิวนั้นดูบ้าง”

ฉินหม่านจับพวงมาลัย มุมปากยกยิ้มนิด ๆ

เจ้าคิดเจ้าแค้นจริง ๆ

เดิมทีเขาอยากบอกว่าไม่จำเป็น เพราะต่อให้จีหฺรานไม่ลงมือ กูเจอก็ยังไม่
หลงจากอันดับการค้นหาในเร็ว ๆ นี้อยู่แล้ว

แต่เขาก็เปลี่ยนใจ ช่างเถอะ ให้โอกาสรุ่นน้องเขาได้ระบายอารมณ์บ้าง
จะได้ไม่ต้องอดกลั้นจนไม่มีความสุข

กูเจอดิตอันดับการค้นหาอยู่สามวันเต็ม ๆ อันดับขึ้นบ้างลงบ้าง แต่ก็ไม่หลุดหาย
ไปสักที แถมระหว่างนั้นยังมีเรื่องจาว ๆ ถูกขุดขึ้นมาอีกเต็มไปหมด

เพราะเรื่องนี้ ในกลุ่มวีแชตหลาย ๆ กลุ่มของจีหฺรานจึงมีประโยคฮิตขึ้นมา
“ว่างไหม ไปแดนซ์กัน ฉินไม่มอมยานายหรือ?”

จีหฺรานนอนเล่นบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ทุกครั้งที่เลื่อนเจอประโยคนี้
ก็อดหัวเราะไม่ได้ หลังจากปฏิเสธคำชวนของอีกฝ่าย เขาก็กดเข้าเวบปัดต่อ

แต่ต้องยอมรับว่าเจ้าซอฟต์แวร์นี้เจ๋งจริง ๆ ไม่ทันไรยอดคอมเมนต์และ
ยอดแชร์ก็เพิ่มขึ้นหลายหมื่นครั้ง

เขาเตรียมเงินจำนวนมากในการเล่นงานกูเจอไว้แล้ว แต่ไม่นึกเลยว่า
ไม่จำเป็นต้องถึงมือเขา บางทีอาจเป็นเพราะเรื่องนี้ร้ายแรงมาก และยังเป็นเรื่อง
ที่อ่อนไหวกับผู้หญิง ดังนั้นกระแสความสนใจที่มีต่อกูเจอจึงไม่หายไปง่าย ๆ

“ยังดูอยู่อีกหรือ” ฉินหม่านที่นั่งอ่านเอกสารข้าง ๆ เหลือบมองหน้าจอ

โทรศัพท์เขา “คราวนี้สะใจหรือยัง”

จี้หรานตอบตามตรง “สะใจสิ”

ถึงจะเคยเผชิญกับความเจ็บปวดจากโลกอินเทอร์เน็ตมาแล้ว แต่เขารู้ดีว่าตัวเองไม่ใช่คนใจบุญ หลักการที่ว่าจงอย่ายัดเยียดสิ่งที่เราไม่ต้องการให้คนอื่นคงใช้กับเขาไม่ได้ และการที่จี้หรานถูกส่งคอมประชาม เขาก็ไม่รู้รู้สึกเห็นใจสักนิด เพราะเทียบกันแล้ว ผู้หญิงที่ถูกจี้หรานกระทำต่างหากที่ไม่ควรต้องมาแบกรับสิ่งเหล่านี้

จี้หรานโยนโทรศัพท์ไปข้างๆ ลุกขึ้นเพื่อไปเติมน้ำ แต่เดินไปได้ครึ่งทางเสียงกริ่งก็ดังขึ้น

เขาเดินไปหยุดหน้าจอกลิ้งวงจรถปิดแล้วกดเปิด

ก๊วงเจิงปรากฏตัวบนหน้าจอ รูปร่างอีกฝ่ายสูงใหญ่ ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ด้านหลังยังมีชายร่างกายกำยำสองสามคนติดตามมาด้วย ดูแล้วน่าเกรงขามมากทีเดียว

จี้หรานเคยเจอก๊วงเจิงในงานประชุมผู้ปกครองมาก่อน จึงจำได้ทันทีที่เห็นนิหนามัน “ใคร”

“คนส่งพัสดุ” จี้หรานเอ่ยเสียงเรียบ “เดี๋ยวฉันออกไปรับเอง”

เขาเดินไปยังประตูรั้ว มองกลุ่มชายร่างกำยำเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ประตูล็อกด้วยสีหน้าปกติ ไม่มีร่องรอยของความกลัวแม้แต่น้อย

ยังไงคนพวกนี้ก็อยู่ที่นั่นแล้ว จี้หรานจึงซี้เกียจชักใช้ว่าอีกฝ่ายรู้ที่อยู่เขาได้ยังไง “มีอะไร”

กลับกลายเป็นก๊วงเจิงเองที่เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เขานึกไม่ถึงเลยว่าจี้หรานจะนิ่งสงบขนาดนี้

“ว่างไหม มาคุยกันหน่อย”

จี้หรานมองคนที่ยืนข้างหลังอีกฝ่าย “แต่คุย?”

“ใช่”

ก๊วงเจิงยกมือขึ้น และคนที่อยู่ข้างหลังก็เดินขึ้นรถทันที “ไม่ต้องห่วง อย่างน้อยครั้งนี้ฉันก็ไม่ได้คิดจะลงมือ ที่พาพวกเขามาด้วยก็เพราะความเคยชิน”

ความหมายจริง ๆ ของประโยคนี้ก็คือ...เจอกันคราวหน้าคงรับประกันไม่ได้

จี้ทรานแค้นหัวเราะ คิดว่ากำลังขูใครอยู่อะ!

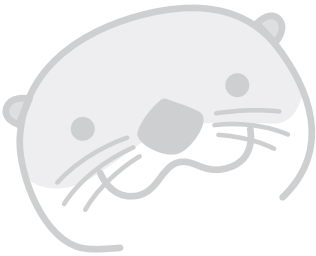
จี้ทราน “มีอะไรก็พูดมา”

ก๊วฉิงขมวดคิ้ว “เข้าไปคุยข้างในดีกว่า ตรงนี้คงไม่สะดวกเท่าไร”

“ผมกับแฟนกำลังเล่นสนุกกันอยู่ข้างใน ถ้าคุณเข้าไปจะยังไม่สะดวก”

จี้ทรานทำเอวและเอ่ยอย่างเกียจคร้าน “มีอะไรก็รีบพูดเร็วๆ เข้า อายุตั้งห้าสิบหกสิบแล้วแท้ๆ ช่วยอย่าพูดจาวกไปวนมาได้ไหม”

ก๊วฉิงที่ป็นีเพิ่งอายุสี่สิบ “...”

ทดลองอ่าน